

Věřící, kteří vnímají, že jejich sexuální orientace není davová, se bojí přiznat ke své orientaci. Proč? Protože v katechismu je otázka sexuální orientace nepřesně a nedostatečně řešená. První část se týká právě jich. I když bychom rádi diskutovali o formulaci, protože podle ní jednáme proti přirozenosti. Nijak se tam nedefinuje oblast, které se to týká. Můžeme si jen domýšlet, že se týká sexuální oblasti. Jinak podle katechismu: **Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou spoušť, vždy prohlašovala, že "homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené". Odporují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány.** Naše homosexualita se neprojevuje jen v oblasti sexuální, takže vše co konáme je proti přirozenému zákonu?! Je to otázka i vnímání krásy. Je to i otázka vztahů. Pochopitelně, že oblast přátel není zasažena tímto vnímáním, ale to co heterosexuální člověk dokáže cítit k osobě druhého pohlaví, člověk homosexuální nedokáže. Vůbec se nemusí týkat sexu (jak jej v českém prostředí vnímáme, ale sexu jako v jeho anglickém originále – jako rozdílnost pohlaví). Homosexuální člověk nejspíš nenajde v druhém pohlaví jedince, kterého by vnímal jako doplnění svého života – životního partnera. V případě, že takový člověk si myslí, že svatbou vyřeší svůj problém, ublíží svému partnerovi, protože nenaplní jeho legální očekávání. V oblasti sexu se to v mnoha případech podařilo překonat, ale v oblasti citové a mentální je to nepřekonatelné. Je homosexuálním lidem zapovězeno milovat?! A opět zdůrazňuji, že se slovo láska nesmíme vnímat jen jako sexuální naplnění, ale láska, která je ve vůli, podle scholastické definice – láska je touha po dobru druhého jedince. Mezi homosexuálními lidmi je hodně příkladů, kde partner dosloužil partnerovi do smrti i s náročnou službou v nemoci a nemohoucnosti. Zaslouží si taková láska odsouzení? Vždyť v ní se sex neúčastnil vztahu. Homosexuální lidé jsou obvykle obdařeni více sociálním citěním než mnozí heterosexuálové. I to je proti přirozenosti?

Další část, a ta by měla být součástí synodní diskuse se týká i ostatních věřících: **Nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony. Ti si nevolí svůj homosexuální stav; pro většinu z nich je to zkouška. Proto mají být přijímáni s úctou, soucitem a jemnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.** A tady je právě problém. Téměř všichni homosexuálně orientovaní katolíci pocítili odmítnutí nebo šikanu a i vyloučení od své vlastní rodiny (která je často v církvi hodnocená jako vzorová) a nebo i od nejbližších věřících.

Někteří nepřekonávají své obavy účastnit se oficiálních setkání pro homosexuálně orientované věřící. Mají strach z prozrazení a není divu. V naší diecézi byl případ, kdy farář veřejně (před věřícími) vyhodil z kostela jednoho chlapce s tím, že žije v těžkém hříchu. Pokud byly pokusy, aby se o tyto věřící staral nějaký kněz, ukázalo se, že ten kněz nemá o problému vůbec představu a má na lidi dost nedosažitelné požadavky. (Jeden muž se svěřil, že mu zpovědník sdělil, že kdyby měl dobrou víru, pak by se „toho“ problému zbavil.)

Těžko lze tedy čekat, že se více homosexuálních věřících zapojí do synodní diskuse. Nedůvěra LGBTQ komunity je velká. Bylo by dobré se zamyslet co dělat, aby tato nedůvěra ze strany LGBTQ komunity opadla. Je to nejspíš úkol pro heterosexuální většinu, jak věrohodně naplnit druhý paragraf Katolického katechismu.

Je škoda, že kvůli takovému přístupu katolíků odcházejí LGBTQ věřící do jiných církví nebo víru v Boha zcela ztrácí. To je největší škoda a zároveň je i největší překážkou, aby tito lidé víru přijali. Nesvědčí o všeobjímající Boží lásce, která miluje i hříšníky.